

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Mountfield HK, a.s.**, se sídlem Komenského 1214/2, Hradec Králové, zast. JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem, se sídlem Jana Koziny 1295/2a, Hradec Králové, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2018, č. j. ČOI 55701/18/O100/2700/18/HI/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2020, č. j. 30 A 132/2018-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Česká obchodní inspekce, inspektorát Královéhradecký a Pardubický (dále jen správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 3. 2018, č. j. ČOI 40851/18/2700 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), uznala žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a § 24 odst. 7 písm. k) téhož zákona a uložila jí pokutu ve výši 300.000 Kč. Přestupků se žalobkyně měla dopustit jednak tím, že jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele porušila § 6 tohoto zákona, když při prodeji vstupenek na hokejový zápas Play off 2017 mezi hokejovým klubem Mountfield HK, a.s. (dále jen „HC Mountfield“) a HC Kometa Brno, který se konal dne 30. 3. 2017 v 17:20 hod (dále jen „hokejový zápas“) na Zimním stadionu v Hradci Králové (dále jen „zimní stadion“), nabízela k prodeji a prodávala vstupenky do sektoru stání – hosté za cenu 450 Kč (zlevněné vstupné 430 Kč), přičemž do srovnatelného sektoru na stání pro domácí fanoušky stanovila cenu 170 Kč (zlevněné vstupné 150 Kč).

Ceny sedadel na tribunách se pohybovaly v rozmezí 210 Kč až 390 Kč (zlevněné vstupné 190 Kč až 370 Kč), čímž porušila zákaz diskriminace spotřebitelů při poskytování služeb (dále také jen „přestupek I.“); dále pak tím, že téhož dne na zimním stadionu porušila rovněž v postavení prodávajícího § 12 zákona o ochraně spotřebitele, když neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně vstupenky do sektoru stání – hosté na hokejový zápas (dále také jen „přestupek II.“).

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve vztahu k přestupku I. a řízení o něm zastavila (výrok I.). Dále žalovaná změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že snížila uloženou pokutu ve výši 300.000 Kč na částku 50.000 Kč (výrok II.). Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila (výrok III.).

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu výroků II. a III. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 20. 10. 2020, č. j. 30 A 132/2018-46 (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud se především zabýval spornou otázkou, zda vytýkané jednání bylo možno kvalifikovat jako přestupek podle § 24 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Uvedl, že za průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové potřeby, nelze považovat jen fanouška, který se o hokejová utkání svých klubů aktivně zajímá, jak tvrdila žalobkyně. Ta totiž namítala, že takovému fanouškovi (který se o hokejová utkání svého klubu aktivně zajímá a kterého lze proto považovat za onoho průměrného spotřebitele) nemohla uniknout informace, o níž před utkáním média hojně informovala, že na hokejový zápas mezi HC Mountfield a HC Kometa Brno ceny vstupenek do sektoru stání – hosté, určený primárně pro fanoušky hostujícího týmu (HC Kometa Brno) stanovila tak, že výrazně převyšovaly ceny do sektoru stání určeného pro domácí fanoušky HC Mountfield. Podle krajského soudu ale každá osoba, která měla v úmyslu na tento hokejový zápas jít, nemusela být s výší ceny vstupenky do sektoru stání – hosté obeznámena, neboť úmysl navštívit toto utkání mohly projevit i jiné osoby než jen fanoušci, kteří se o hokej aktivně zajímají, tedy například i osoby, které nenavštěvují hokejová utkání pravidelně. Motivací osob totiž nemusí být nutně fandit některému z hrajících týmů, ale pouze se zúčastnit akce pro její atmosféru a výjimečnost s ohledem na skutečnost, že se jednalo o utkání Play off, tedy o vrcholnou část hokejové sezóny. Takovým osobám pak nezáleží na skutečnosti, do kterého sektoru si vstupenku koupí a ohledně cen vstupenek spoléhají na ceníky umístěné na pokladnách. S ohledem na podobu ceníku v nyní projednávané věci (vyobrazení stadionu s vyznačením jednotlivých sektorů a uvedením cen pro jednotlivé sektory, s výjimkou ceny pro vyobrazený sektor stání – hosté) se mohla taková osoba domnívat, že cena do sektoru stání – hosté je stejná jako do sektoru stání, protože cena pro jiný sektor pro stojící fanoušky nebyla v ceníku uvedena; případně mohla mít za to, že cena do sektoru stání – hosté, i když původně měla být vyšší, se nakonec pro stojící diváky sjednotila.

[5] Krajský soud, pokračujíc ve svých úvahách, dále uvedl, že informace médií o tom, že si fanklub hostujícího týmu neodebral většinu vstupenek do sektoru stání – hosté,

pokračování

mohla navíc k návštěvě utkání nalákat fanouška domácího týmu, který se rozhodl pro nákup vstupenky do tohoto sektoru z důvodu, že vstupenky do jiných sektorů nesehnal, protože již byly vyprodány. Podle krajského soudu nebylo možno vyloučit ani situaci, že si zájemce o koupi vstupenky na předmětné utkání, který získal informace o vstupenkách dříve například z webových stránek žalobkyně, chtěl ověřit tuto cenu nahlédnutím do ceníku vyvěšeného na pokladně. I takové osoby lze nepochybně považovat za průměrné spotřebitele. Na tom nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žádná taková osoba si ve skutečnosti nekoupila na pokladně v den hokejového zápasu lístek do sektoru stání – hosté (s výjimkou pracovnice správního orgánu prvního stupně).

[6] Krajský soud dále dovodil, že informace o cenách vstupenek do sektoru stání – hosté uváděné v médiích, na webových stránkách žalobkyně či poskytnuté fanklubu hostujícího týmu nelze považovat za zpřístupnění ceny jiným přiměřeným způsobem ve smyslu § 13 odst. 2 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“).

[7] Nesouhlasně se krajský soud vyjádřil i k námitce, že se zájemci o koupi vstupenky do sektoru stání – hosté mohli v případě nejasností doptat na cenu vstupenky u prodáváče na pokladně. Povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobku podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou informace o ceně poskytované spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku či služby. Krajský soud tudíž ve shodě se správními orgány shledal, že žalobkyně naplnila všechny formální znaky přestupku podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele.

[8] Krajský soud nepřisvědčil žalobkyni ani ohledně námitky týkající se nenaplnění materiálního znaku přestupkového jednání. Podle krajského soudu je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. K naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze tehdy, pokud se k okolnostem jednání přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Takové okolnosti však krajský soud v nyní projednávané věci neshledal. Krajský soud k tomu doplnil, že správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly povahou a závažností spáchaného přestupku, čímž fakticky posoudily i materiální stránku přestupku. Námitce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro chybějící posouzení materiální stránky přestupku proto krajský soud nepřisvědčil. Krajský soud upozornil i na to, že žalobkyně absenci posouzení materiální stránky přestupku ve správním řízení vůbec nenamítala, a správní orgány se jí proto výslovně zabývat nemusely. V žalobě pak tuto námitku žalobkyně vznesla pouze obecně a konkrétní tvrzení o existenci významných okolností, pro které není materiální stránka přestupku naplněna, neuvedla.

[9] Závěrem se krajský soud vyjádřil i k námitce nepřiměřenosti uložené sankce a návrhu na moderaci uloženého správního trestu ze strany žalobkyně. Uzavřel, že žalobkyně nevznesla námitku, ve které by zpochybňovala zákonnost druhu a výše uloženého trestu. Touto otázkou se proto krajský soud zabývat nemohl. Žalobkyně neuvedla ani žádné skutečnosti, v nichž by měla spočívat zjevná nepřiměřenost uloženého trestu. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta při spodní hranici zákonné

sazby a své tvrzení, podle něž v obdobných případech byly uloženy nižší pokuty, ničím nedoložila. Krajský soud tudíž neshledal naplnění podmínek pro moderaci sankce.

III.

[10] Proti napadenému rozsudku brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalované a věc jí vrátit k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka předně namítá, že vstupenky do sektoru stání – hosté na pokladnách zimního stadionu aktivně neprodávala. Tyto vstupenky byly určeny pro fanoušky hostujícího týmu a v minulosti se nikdy nestalo, že by fanoušci HC Kometa Brno vstupenky na zápas Play off nabízené prostřednictvím jejich fanklubu nevykoupili. Jestliže byl v plánu zimního stadionu dostupném u pokladen vyobrazen sektor stání – hosté, nejednalo se o součást ceníku, ale pouze o situační plánec hlediště (dále jen „plánek“), aby spotřebitelé měli možnost posoudit, do jaké části hlediště si vstupenku kupují. S ohledem na to, že stěžovatelka vstupenky do tohoto sektoru aktivně neprodávala, neuvedla jejich cenu v ceníku u pokladen. Inspektorka si vstupenku do sektoru stání – hosté výslovně vyžádala, proto jí pokladní tuto vstupenku prodala. Předem ji však o ceně vstupenky informovala. Posuzovaný skutek tudíž není přestupkem, neboť stěžovatelka nenaplnila subjektivní stránku skutkové podstaty. Inspektorka se navíc při nákupu nechovala jako průměrný spotřebitel, ale přistoupila k němu s cílem uložení sankce. Podle stěžovatele, pokud vstupenky aktivně/veřejně k prodeji nenabízel, nemohl porušit povinnost informovat o ceně služby.

[12] Stěžovatelka dále tvrdí, že svým jednáním nenaplnila ani materiální stránku přestupku. Míru ohrožení zájmu chráněného zákonem lze ze skutkových okolností posuzovaného případu snadno posoudit, a to podle toho, kolik fanoušků projevilo v daný den na zimním stadionu zájem o koupi vstupenek do sektoru stání – hosté nebo tuto vstupenku reálně zakoupili. Žalovaná netvrdila ani nepředložila důkazy, jimiž by bylo prokázáno, že o koupi vstupenky do předmětného sektoru na zimním stadionu uvažovala jakákoli další osoba mimo inspektorky, která prodej v podstatě vyprovokovala. V tomto směru stěžovatelka odkazuje na judikaturu týkající se policejní provokace v trestních věcech. Ta označuje za nepřipustné takové důkazy, které byly získány výlučně aktivní činností policejního orgánu.

[13] Stěžovatelka opakovaně namítá, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla ničeho o společenské škodlivosti stěžovatelčina jednání přes to, že stěžovatelka ve správním řízení namítala okolnosti, které vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku. Z uvedeného důvodu je podle stěžovatelky napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a tuto nepřezkoumatelnost podle ní převzal i krajský soud v napadeném rozsudku. Ohledně povinnosti přezkoumání materiální stránky přestupku odkázala stěžovatelka na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9 As 34/2012-28, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29.

[14] Stěžovatelka vyvrací i závěr krajského soudu o přiměřenosti uložené sankce. I kdyby připustila, že došlo ke spáchání přestupku, přesto s ohledem na počet prodaných vstupenek do sektoru stání – hosté není výše trestu přiměřená jeho povaze a závažnosti. Žalovaná i krajský soud v tomto směru zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť na přezkum výše uložené pokuty zcela rezignovaly.

pokračování

Stěžovatelka upozorňuje na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž se soud zabýval nepřiměřeností výše pokuty a posuzoval případy závažnější, než je ten nynější, v nichž však byla uložena nepoměrně nižší sankce.

IV.

[15] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti připojuje k posouzení sporných otázek krajským soudem a navrhuje její zamítnutí pro nedůvodnost. Zároveň odkazuje i na své vyjádření k žalobě, odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[16] Setrvává na závěru o prokázání záměru stěžovatelky prodat nevykoupené vstupenky do sektoru stání – hosté, což uvedla i sama stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vstupenka do uvedeného sektoru byla inspektorce prodána, aniž se dopustila při koupi provokace či nátlaku. Kontrola byla u stěžovatelky provedena na základě spotřebitelského podání, což je v souladu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona

č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci (dále jen „zákon o České obchodní inspekci“).

[17] Jedná-li se o naplnění materiální stránky přestupku, žalovaná má za to, že se této otázce krajský soud řádně věnoval v odst. 51. až 57. napadeného rozsudku. Žalovaná se materiální stránkou zabývala také, vysvětlila, v čem spočívala společenská škodlivost daného protiprávního jednání stěžovatelky, a vysvětlila, jací spotřebitelé mohli být jednáním poškozeni a čím konkrétně byl spotřebitel ohrožen.

[18] Závěrem žalovaná připomíná, že přestupek podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele je přestupkem ohrožovacím. Vznik materiální újmy u něj tedy není pojmovým znakem skutkové podstaty. Namítanou skutečnost, že o vstupenku do sektoru stání – hosté projevila zájem pouze inspektorka, žalovaná zohlednila při stanovení výše sankce, která činí 1 % ze zákonné sazby podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná současně v souladu s § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky zohlednila i způsob spáchání, následky a přitěžující a polehčující okolnosti.

V.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnosti není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se prvotně zabýval stížnostní námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud předesílá, že shledal-li by nyní, že napadené rozhodnutí skutečně vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů trpí a krajský soud je přesto přezkoumal, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí, neboť krajský soud by tímto postupem zatížil stejnou vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).

[22] K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát ve své judikatuře vyslovil. Poukázat lze na zmíněný rozsudek č. j. 5 Afs

115/2006-91, podle nějž „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013-21, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Tyto judikатурní požadavky napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje, neboť je z něj zřejmé, jakými úvahami byla při posouzení věci žalovaná vedena a k jakému závěru na jejich základě dospěla.

[23] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle stěžovatele spočívala v tom, že žalovaná neuvedla, v čem spatřovala naplnění materiální stránky přestupku (škodlivosti jednání), ze kterého byla stěžovatelka uznána vinnou.

[24] K otázce naplnění materiální stránky přestupku lze poukázat na stranu 8 až 10 napadeného rozhodnutí, z nichž jsou úvahy žalované k uvedenému bez větších pochybností seznatelné. Zhodnotila detailně jednání stěžovatelky a především zdůraznila skutečnost, již stěžovatelka uvedla v odvolání, že bylo jejím záměrem vstupenky do sektoru stání – hosté prodávat. Následně rozebrala § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o cenách a aplikovala tato ustanovení na jednání stěžovatelky. Při úvahách o výši ukládané pokuty pak posoudila veškeré skutkové okolnosti daného případu. Lze tak shrnout, že se závěry ke stěžovatelkou uváděné otázce, jež má nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí působit, prolínají v podstatě celou touto částí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Samotná skutečnost, že výslovně své úvahy neuvedla tím, že se týkají materiální stránky daného přestupku, jistě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsobit nemohou, nadto za situace, kdy stěžovatelka v průběhu celého správního řízení ve svých podáních pouze v obecnosti namítala, že „nedošlo k naplnění skutkových podstat přestupků“ (viz bod IV. odst. 18 vyjádření ze dne 26. 2. 2018 a bod IV. odst. 1 odvolání ze dne 6. 4. 2018). Ačkoliv si lze představit i detailnější posouzení společenské škodlivosti přestupku, který zůstal předmětem řízení poté, co žalovaná změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné proto, že by v něm chyběly důvody ohledně společenské škodlivosti daného jednání.

[25] K uvedenému se ostatně vyjádřil i krajský soud v odst. 55 napadeného rozsudku. Uvedl, že „[k] naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze tehdy, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Existenci takových významných okolností však krajský soud v projednávané věci neshledal (...). Z obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že správní orgány sice neuvedly své hodnocení materiální stránky přestupku výslovně, ale fakticky se touto problematikou zabývaly, (...). Z obsahu těchto jejich úvah lze dovodit jednoznačný závěr, že ani ony nedospěly k závěru, že v posuzovaném případě

pokračování

existují takové významné okolnosti, v důsledku nichž by bylo možno dovodit, že by se jednalo o jednání porušující či ohrožující zájem společnosti v míře nižší než nepatrné.“ S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, proto nepovažuje ani napadené rozhodnutí, ani napadený rozsudek za rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů vzhledem k chybějícímu posouzení materiální stránky daného přestupku.

[26] Kasační soud dodává, že i když lze stěžovatelce přisvědčit, že z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2012-28 a č. j. 7 As 63/2015-29, vyplývá, že správní orgány i soudy jsou povinny odůvodnit naplnění materiální stránky přestupku, je tomu tak pouze v případě, kdy podle nich existují okolnosti, které mohou mít za následek, že by jednání porušovalo či ohrožovalo zájem společnosti v míře nižší než nepatrné. V nynějším případě však správní orgány ani krajský soud zjevně k takovému závěru nedošly, a proto neshledaly potřebu závěry týkající se materiální stránky přestupku rozvádět ještě detailněji, než jak učinily. Skutečnost, zda existují okolnosti, v důsledku nichž by bylo možno dovodit, že by se jednalo o jednání porušující či ohrožující zájem společnosti v míře nižší než nepatrné, je pak věcí posouzení zákonnosti napadeného rozsudku z hlediska výkladu aplikovaných právních norem, konkrétně § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. V takovém případě se však jedná o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jímž se bude Nejvyšší správní soud zabývat v další části rozsudku.

[27] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spojovala stěžovatelka také s tím, že se žalovaná nezabývala přezkumem uložené pokuty za přestupky správním orgánem prvního stupně.

[28] Ani s touto námitkou však nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že *„[p]okud jde o výši uložené pokuty, odvolací orgán ji s ohledem na zastavení části řízení snížil, a to tak, aby odpovídala okolnostem případu (...). Odvolací orgán při určování výše pokuty přihlédl k relevantním kritériím uvedeným v ust. § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tedy k povaze a závažnosti přestupku (ke způsobu spáchání, následkům a okolnostem spáchání přestupku), k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.“* Následně pak jednotlivé okolnosti detailně popsala a dospěla k závěru o konečné výši ukládané pokuty. S ohledem na skutečnost, že došlo ke změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení o přestupku I. žalovaná zastavila, přehodnotila současně i závěr o výši sankce. Nelze jí tedy důvodně vytýkat, že se blíže nezabývala pokutou uloženou správním orgánem prvního stupně. Pokutu totiž v napadeném rozhodnutí stanovila samostatně pouze ve vztahu k přestupku II.

[29] Stěžovatelka v této souvislosti namítala i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť se podle ní krajský soud nezabýval výší uložené pokuty a její možnou moderací.

[30] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[31] Napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti odpovídá. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a vypořádal se se všemi uplatněnými žalobními námitkami. Neopomněl se věnovat ani těm týkajícím se výše uložené pokuty a návrhu na její moderaci (viz odst. 56. až 65. napadeného rozsudku), dostatečně své závěry odůvodnil, a to s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka namítala pouze v obecnosti, že je uložena pokuta nepřiměřená. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pro chybějící vypořádání se s výší sankce a její možnou moderací tudíž ani napadený rozsudek netrpí. Nesouhlas stěžovatelky s těmito závěry pak nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Takovou vadu napadený rozsudek (v žádné jeho části, tedy ani ohledně sankce, její výše a možné moderace) zjevně nevykazuje. Zbývá dodat, že námitky vytykající nesprávné posouzení výše sankce a její případné moderace ze strany krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítala.

[32] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného shrnuje, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[33] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou nesprávného posouzení stěžovatelčina jednání. Ta předně namítá, že vstupenky do sektoru stání – hosté na pokladnách zimního stadionu aktivně k prodeji nenabízela, tudíž cenu vstupenky do sektoru stání – hosté ani v ceníku neuváděla. Vyobrazení plánu zimního stadionu u ceníku sloužilo pouze pro orientaci při volbě nákupu vstupenky, nikoliv jako součást ceníku. Podle stěžovatelky proto posuzovaný skutek není přestupkem podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, neboť nenaplnila jeho subjektivní stránku.

[34] Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, *prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.*

[35] Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách, *prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsobem*

pokračování

uvedenými v písmenu a) nebo b), d) předložit nabídkový ceník dílů a činností, pokud se zboží sestavuje z běžných dílů nebo činností na základě zvláštních požadavků kupujícího, nebo e) oznámit kupujícímu odhad ceny, nelze-li podat informaci o ceně způsobu uvedenými v písmenech a) až d).

[36] Podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

[37] Nejvyšší správní soud pro přehlednost shrnuje podstatné skutkové okolnosti případu, o nichž mezi účastníky řízení nepanuje spor. Dne 30. 3. 2017 správní orgán prvního stupně provedl u stěžovatelky kontrolu podle kontrolního řádu na základě spotřebitelského podání. Inspektorky v postavení spotřebitele požadovaly na pokladně zimního stadionu v Hradci Králové vstupenky na zápas konaný tohoto dne v 17:20 hod. mezi HC Mountfield a HC Kometa Brno. První vstupenku do sektoru stání – hosté, který byl určen pro fanoušky HC Kometa Brno, prodala obsluhující pokladny za částku 450 Kč. Druhou vstupenku do sektoru stání určeného pro fanoušky HC Mountfield prodala obsluhující za částku 170 Kč. Spotřebitel byl v době provádění kontroly seznámen s cenami za vstupné formou souhrnného ceníku, který byl umístěn u pokladny. Ceník obsahoval rozčlenění cen vstupenek do kategorií, v rámci každé z nich pak bylo rozlišeno plné vstupné a zlevněné vstupné. Kategorie se členily podle zón, které byly cenově rozlišeny, a to červená zóna 390 Kč (zlevněné vstupné 370 Kč), žlutá zóna 340 Kč (zlevněné vstupné 320 Kč), modrá zóna 270 Kč (zlevněné vstupné 250 Kč), zelená + omezená zóna 210 Kč (zlevněné vstupné 190 Kč) a zóna stání 170 Kč (zlevněné vstupné 150 Kč). Zlevněné vstupné se vztahovalo na studenty, děti do 15 let, seniory nad 60 let a osoby TP, ZTP a ZTP/P, vždy po předložení stanovených dokladů. U ceníku byl vyobrazen plánec zimního stadionu, v němž byly označeny jednotlivé výše jmenované zóny v jednotlivých sektorech. Sektory byly označeny velkými písmeny abecedy, s tím, že každý tento sektor měl svou určitou barvu zóny. V plánu se nacházel i sektor označený jako stání a nad rámeček kategorií uvedených v ceníku byl v plánu označen také sektor stání – hosté.

[38] Na základě uvedených skutečností, které nejsou sporné, zjištění správních orgánů a jejich podřazení pod citovaná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a zákona o cenách, lze dospět k závěru o tom, že stěžovatelka naplnila formální znaky přestupku podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, když neinformovala v pozici prodávajícího spotřebitele o ceně prodávaných vstupenek do sektoru stání – hosté na hokejový zápas mezi HC Mountfield a HC Kometa Brno, který se konal dne 30. 3. 2017 v 17:20 hod. a cenu vstupenek do tohoto sektoru v ceníku neuvedla a ani jinak informaci o ní vhodným způsobem nezpřístupnila.

[39] Ceník vyvěšený nad pokladnou zimního stadionu o ceně vstupenky stání – hosté vůbec nehovořil, ačkoliv v plánu zimního stadionu, který byl umístěn bezprostředně pod samotným přehledem cen (jak lze bez potíží dovodit z fotodokumentace, jež je součástí úředního záznamu ze dne 30. 3. 2017 ve správním spise), byl tento sektor samostatně označen. Stěžovatelce nelze přisvědčit, že uvedený plánec sloužil pouze k orientaci na zimním stadionu. Byl totiž vyobrazen pod samotným ceníkem a bez něj by rozlišení cen na jednotlivé kategorie podle barevných zón nedávalo žádný smysl, resp. spotřebitel by bez tohoto plánu vůbec nebyl schopen rozpoznat, kde se nachází barevná zóna, do níž si

hodlá vstupenku koupit. Jinými slovy plánec byl nezbytný k výběru kategorie vstupenky pro spotřebitele a sloužil jednoznačně jako pomůcka tohoto prodeje. Jestliže plánec obsahoval i sektor stání – hosté, nelze vyloučit, že zájemce o koupi vstupenky mohl mít opodstatněně za to, že lze zakoupit mimo jiné i vstupenku do sektoru stání – hosté. Adekvátní cenu vstupenky do tohoto sektoru však v ceníku nenalezl. V takovém případě mohl cenu vstupenky odvodit pouze od ceny vstupenky uvedené v ceníku s obdobným označením, a to do sektoru stání. Ve skutečnosti, jak správní orgán prvního stupně ověřil, však cena vstupenky do sektoru stání – hosté a do sektoru stání měla odlišnou výši. Je zřejmé, že informace o ceně vstupenky do sektoru stání – hosté nebyla v ceníku vhodně (přiměřeným způsobem) zpřístupněna, neboť v něm nebyla zpřístupněna vůbec. Zbývá dodat, že zjištěný nesoulad mezi údaji v ceníku a v pláncu nemůže jít k tíži spotřebitele.

[40] K výkladu pojmu zpřístupnění ceny přiměřeným způsobem, o němž jde i v souzené věci, se již v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 7 As 24 2013-28. V něm vyslovil, že „[z]přístupnění ceny pojmově znamená umožnění přístupu k informaci o ceně zboží, jež může být např. obsažena v hmotném technickém prostředku, jímž je vyjadřována a sdělována cena zboží všem potencionálním zákazníkům (nikoliv jen konkrétnímu individuálnímu zákazníkovi, jež právě jedná o koupi zboží). Jiným přiměřeným způsobem zpřístupnění ceny lze tak rozumět, jak na to správně upozorňuje žalovaný správní orgán v písemném vyjádření ke kasační stížnosti, např. nějaké technické zařízení (čtečka, infopanel apod.) přístupné kterémukoliv spotřebiteli k využití, a nikoli pouhou přítomnost obsluhy na provozovně či skladníka, kterým lze klást též dotazy ohledně ceny výrobku umístěného na venkovní ploše. Výše uvedené informace o ceně výrobků jiným přiměřeným způsobem než cenovkou či ceníkem jsou však zákonodárcem preferovanou formou informace, která je tak informací o ceně vyjádřené a sdělené vůči všem potencionálním zákazníkům. Toto pojetí vylučuje i případnou libovůli či omyl na straně obsluhy odpovídající dotaz a dává i možnost kontroly ústně sděleného údaje. Pro někoho může být jednodušší se na cenu zeptat obsluhy nebo skladníka a nic nebrání spotřebiteli, který preferuje ústní komunikaci, aby využil i této možnosti. Skrývat údaj o ceně a sdělovat jej pouze ad hoc jednotlivým tazatelům ale neodpovídá požadavkům zákona z hlediska ochrany spotřebitele. Není také správný ani náhled stěžovatelky, že v případě rozsáhlého sortimentu je kladení dotazů obsluze upřednostněno před zpřístupněním ceníku. Je tomu tak proto, že prodávající může zpracovat ceník tak, aby se v něm dalo vyznat, tj., že mimo jiné rozdělí sortiment do určitých kategorií, vypracuje obsah, očíslování stránky. Krajský soud právem zdůraznil, že tento požadavek na písemnou informaci o ceně zboží není nijak přemrštěný a nerealizovatelný. Pokud jde o větší množství výrobků či o často se měnící ceny je tato situace řešitelná právě vypracováním ceníku a jeho umístěním na viditelném místě prodejně. Ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona o cenách skýtá pro takový postup zákonnou oporu.“

[41] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že ke zpřístupnění ceny vstupenky do sektoru stání – hosté došlo z její strany prostřednictvím medií, které hojně informovaly o rozdílné ceně vstupenek na hokejový zápas do sektoru stání a stání – hosté před samotným uskutečněním hokejového zápasu. Jak však vyplývá z citované judikatury, takovou informaci nelze považovat za zpřístupnění ceny, natož za zpřístupnění ceny přiměřeným či jinak vhodným způsobem. Informace sdělená prostřednictvím médií rozhodně nemohla mít za následek informování všech spotřebitelů, kteří by mohli potencionálně projevit zájem o koupi vstupenky na zápas do předmětného sektoru. Stěžovatelka totiž v případě informování prostřednictvím médií nemohla nikterak ovlivnit, zda vůbec, v jaké formě,

pokračování

rozsahu a kdy to které médium určitou informaci zveřejní (s výjimkou placené inzerce, o které zde však nejde). Nadto po spotřebiteli nelze požadovat, aby si v případě zájmu o vstupenku takové informace sám zjišťoval a vyhledával, jak také z výše citované judikatury vyplývá.

[42] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v náhledu na to, kdo je zde průměrným spotřebitelem. Podle stěžovatelky jsou jím pouze fanoušci daného hokejového týmu, kteří se aktivně zajímají o hokejová utkání svého klubu. Jak ale správně uvedl již krajský soud, zájem o zakoupení vstupenky na hokejový zápas může mít i jiná osoba, která není fanouškem daného hokejového týmu, o to více v případě, kdy se jednalo o zápas Play off, ve které jde již o závěr celé hokejové soutěže v daném roce. V tuto dobu se atraktivita hokejových utkání nepochybně zvyšuje, což může umocnit i zájem o návštěvu takového zápasu nejen tzv. skalním fanouškem daného hokejového týmu, ale i osobou, která pravidelně není konzumentem veškerých informací o hokejovém dění, tedy ani o ceně vstupenek prostřednictvím médií. I tu lze totiž stále považovat za osobu, která má dostatek informací (ví, že jde o zápas závěrečné fáze hokejové soutěže v daném roce), je v rozumné míře pozorná a opatrná s ohledem na sociální, kulturní a jazykové potřeby (má povědomost o konkrétním zápase, místě konání, vychází z obvyklé informovanosti o cenách prostřednictvím ceníků umístěných v místě fyzického prodeje). Jinými slovy to neznamena, že pouze skalní fanoušek daného hokejového týmu je pro účely prodeje vstupenek na hokejový zápas průměrným spotřebitelem. Nadto ani po průměrném spotřebiteli, byť v pozici fanouška, nelze rozumně požadovat znalost cenových rozdílů u vstupenek pro příznivce domácího hokejového týmu a hostů, jestliže cenové rozlišení pro fanoušky jednotlivých hokejových klubů představuje ojedinělý excés, který vyvolal stěžovatelkou hojně zmiňovaný enormní zájem médií ve vztahu k cenám vstupenek.

[43] Stěžovatelka se brání i závěru, že cenu vstupenky do daného sektoru vhodným způsobem nezpřístupnila. I k této otázce se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyjádřil a dospěl k závěru, že ústní sdělení ceny nelze považovat za dostatečné. Například ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 15/2016-23, uvedl, že „[z]ákon staví jiné vhodné zpřístupnění informace o ceně výrobku či služby naroven přímému označení výrobku cenou. Musí se tedy jednat o informaci ekvivalentní. Z toho důvodu musí být podle názoru Nejvyššího správního soudu informace zásadně zpřístupněna bezprostředně (nikoliv odkazem na zdroje, které nejsou v provozovně fyzicky přítomny), viditelně a bez nutnosti interakce spotřebitele s obsluhou prodejce či poskytovatele služeb. Informace o ceně ubytovací služby tedy musí být přinejmenším viditelně přítomna v provozovně, v níž je služba nabízena, aniž by spotřebitel nejprve musel projevit o službu zájem nebo učinit jiný srovnatelný úkon.“ Tyto závěry jsou použitelné i v nyní projednávané věci. Informace poskytované spotřebiteli musejí být přístupné okamžitě bez toho, aby byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku či nabízené služby (zde ceny vstupenky). Informace o ceně vstupenky proto musela být viditelně uvedena v místě prodeje, tedy u pokladny, kde lze obvykle a pravidelně prodej vstupenek na hokejová utkání očekávat, aniž by spotřebitel musel nejprve o koupi projevit zájem.

[44] Stěžovatelka také namítá, že vstupenky do sektoru stání – hosté na daný hokejový zápas aktivně neprodávala, nýbrž vstupenku prodala pouze jednu, a to na vyžádání inspektorky, která tento prodej vyprovokovala a že k prodeji vstupenek došlo pouze

proto, že fanoušci HC Kometa Brno o vstupenky, nabídnuté prostřednictvím fanklubu tohoto týmu, neměli zájem, což se v minulosti nikdy nestalo.

[45] Nejvyšší správní soud nepovažuje uvedené okolnosti za právně významné pro posouzení věci, tedy pro závěr o tom, zda se stěžovatelka dopustila daného přestupku. Z odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednak vyplývá, že stěžovatelka plánovala vstupenky do sektoru stání – hosté prodávat (např. bod 9. odvolání stěžovatelky ze dne 6. 4. 2018, v němž uvedla, že „[j]e zcela evidentní, že obviněná nevykloučila z možnosti sledovat utkání ani žádné jiné hosty zápasu či fanoušky jakéhokoli týmu, neboť lístky kamkoli na stadion, tedy i do sektoru stání – hosté, si mohl koupit kdokoli, o čemž svědčí nákup lístků pracovníci ČOI.“), a navíc vstupenku do uvedeného sektoru skutečně inspektorce prodala. Inspektorka učinila nákup vstupenek jako spotřebitel právě proto, aby ověřila podnět podle zákona o České obchodní inspekci a zkontrolovala, zda stěžovatelka dodržuje předpisy týkající se ochrany spotřebitele. Skutečnost, že se inspektorka na tuto vstupenky přímo dotázala, neznamená, že došlo k nátlaku či provokaci vůči stěžovateli. Takové skutečnosti ostatně ze správního spisu neplynou. Naopak dotaz se nabízel za situace, kdy v připojeném plánu pod ceníkem byl jako jeden ze sektorů zimního stadionu uveden sektor stání – hosté, jehož cena bezprostředně a jednoznačně z ceníku vstupenek nevyplývala. Jestliže by předmětné vstupenky nebyly v prodeji vůbec a stěžovatelka by neměla zájem je prodávat, pak by inspektorka byla odmítnuta a samotný prodej by se vůbec neuskutečnil. Pokud stěžovatelka nechtěla aktivně vstupenky do daného sektoru prodávat, pak nebylo nic snazšího než tuto skutečnost vhodným způsobem vyznačit v připojeném plánu zimního stadionu, například vyznačení tohoto sektoru jako nedostupného. Ani nezájem fanklubu hostujícího týmu o vstupenky, jímž se stěžovatelka brání ve prospěch svého tvrzení, že vstupenky neprodávala, není podstatný pro závěr o tom, zda došlo k porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění znaků skutkové podstaty podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Ani tato námitka stěžovatelky tudíž nemůže obstát.

[46] Z výše uvedeného je tedy nepochybné, že stěžovatelka prodej vstupenek do sektoru stání – hosté umožňovala (jak sama v odvolání potvrdila) a v takovém případě měla být cena vstupenky podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o cenách uvedena v ceníku nebo jiným přiměřeným způsobem tak, aby měl spotřebitel možnost se s cenou seznámit před její koupí. Jak již výše uvedeno, stěžovatelka takto nepostupovala, cenu vstupenky do sektoru stání – hosté v ceníku vůbec neuvedla, ani ji jiným přiměřeným způsobem nepřístupnila, a o naplnění formálních znaků skutkové podstaty daného přestupku tak nelze mít jakoukoliv pochybnost.

[47] Stěžovatelka dále rozporuje závěr krajského soudu, podle nějž svým jednáním naplnila materiální stránku skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. O vstupenku do sektoru stání – hosté totiž projevila zájem pouze inspektorka, žádná další osoba, a tudíž nemohlo její jednání být společensky škodlivé. Právě tato okolnost svědčí o tom, že se jednalo o jednání porušující či ohrožující zájem společnosti v míře nižší než nepatrné.

[48] Jak správně uvedl již krajský soud a s jeho závěry o této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, přestupkem je podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky takové jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny tím kterým zákonem za přestupek, naplňuje v běžně

pokračování

se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. K naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze tehdy, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).

[49] Stěžovatelka tuto významnou skutečnost spatřuje v tom, že neprodala jedinou vstupenku do sektoru stání – hosté vyjma vstupenky zakoupené inspektorkou. Nutno však ve shodě s žalovanou i krajským soudem zdůraznit, že přestupek podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele je přestupkem ohrožovacím. Znamená to, že vznik materiální újmy není pojmovým znakem skutkové podstaty daného přestupku, ale postačí, že jednáním stěžovatelky byli spotřebitelé ohroženi. Počet prodaných vstupenek zde tedy z pohledu naplnění materiální stránky skutkové podstaty tohoto přestupku nehraje roli. Jak správně žalovaná i krajský soud uvedly, tato okolnost byla vzata v potaz při úvahách o trestu a jeho výši a v rámci tohoto posuzování k ní také žalovaná přihlédla.

[50] Existenci tak významných okolností, které by vyloučily, aby jednání stěžovatelky porušilo nebo ohrozilo právem chráněný zájem společnosti, tedy které by vyloučilo naplnění materiální stránky dané skutkové podstaty, tudíž ve shodě s žalovanou a krajským soudem neshledal ani Nejvyšší správní soud. Stěžovatelka měla zájem prodávat i vstupenky do sektoru stání – hosté. Fakt, že si tuto vstupenku nezakoupil žádný spotřebitel, ještě neznamená, že nebyl ohrožen právem chráněný zájem společnosti na ochraně spotřebitelů, spočívající v tom, aby v souladu s cenovými předpisy byla zpřístupněna cena vstupenky do sektoru stání – hosté na hokejový zápas konaný uvedeného dne na zimním stadionu, tedy zájem na informování spotřebitele o cenách. Stěžovatelka tudíž svým jednáním naplnila jak formální, tak materiální stránku přestupku podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud i tuto otázku posoudil správně.

[51] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud se nedopustil pochybení v právním posouzení věci a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. taktéž nebyl naplněn.

VI.

[52] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nej**sou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu